

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2009/2010

Posudek oponenta diplomové práce

Jméno a příjmení studenta: Michaela Kuříková

Název práce:

Posudek:

Vážená komise,

dovolte mi krátce pohovořit o diplomové práci Michaely Kuříkové.

První práce, které jsem od Michaely viděl, byly malé kresby na papíře připomínající surreálné krajiny. Kresby nesly známky citlivého vnímání prostoru, ale i jistou doslovnost a popisnost v kresebném výrazu. Ač k tomu ještě zcela nedocházelo, objevovalo se zde latentní nebezpečí, že by autorka mohla brzo spadnout do laciné dekorativnosti či přílišné ilustrativnosti.

Myslím, že během své diplomové práce však udělala výrazný posun k lepšímu. Její zkušenost z oblasti nových médií ji dovedla k novým možnostem, jak pracovat s kresbou a jak uchopovat prostor zcela novým způsobem.

Vytvořila tak zajímavý proces, ve kterém manipuluje vlastní kresbu pomocí počítače.

Samotný výsledný artefakt je tisk na papíře nebo tisk, který je částečně doplněný kresbou.

Tato zdánlivá neosobnost výstupu podle mého názoru pozitivně kontrastuje s citlivostí kresby a vnáší do jejího vnímání nový rozměr.

Předpokládám, že proces její práce bude podrobně popsán v obhajobě diplomové práce, proto zmíním pouze bod, který mě zaujal nejvíce. Autorka vytváří malé skici – jakési studie částí objektů, krajin a struktur. Tyto kresby jsou tedy archivem, jistou databankou, kterou autorka následně využívá pro svůj finální obraz. V těchto náhodných skicích je určitá neplánovanost, která mne velmi oslovuje. Kompozice nejsou v tomto případě promyšlené, a tak dostávají tyto malé skici zvláštní kouzlo.

Ve finálních tiscích je pozoruhodná ta rovina, kdy výsledný obraz přestává být originálem ve smyslu malby či kresby, ale otevírá se zde možnost reprodukovatelnosti jednotlivých kreseb. Jako by tak autorka záměrně porušila samotnou autentičnost vlastního díla.

V těchto bodech vidím to důležité, co se v její práci odehrálo, tedy v samotném procesu tvorby a jednotlivých fragmentech výstupu. V době psaní tohoto textu samotnou instalaci zatím nemohu posuzovat, ale společně jsme ji prohodili a přikládáme jí velkou důležitost.

Úskalí se budou pravděpodobně týkat samotného obsahu. Tématem věcí je městský prostor či části architektury spojené s fragmenty krajiny v prostoru. Objevuje se zde i osobní vztah k prostoru. Toto vše je velmi široké téma a myslím, že bude postupem času potřebovat větší formální či obsahovou vyhrocenost, nějaký hlubší a konkrétnější zájem. Chtěl bych například vědět, v jakém vztahu je architektura ke krajině a naopak. Jestli stojím v přírodě a pozoruji skrze ni fragmenty města jako například malíř Peter Doige, nebo jestli architektura prolamuje krajinu a vytváří jí novou možnost, novou dynamiku prostoru, jako to můžeme vidět v obrazech Davida Schnella a podobně.

Pro tentokrát budu chápat práci Michaely jako možnost náhodného vztahu. Malé kresby jsou jakýmsi skladištěm možností a tvarů, ze kterých autorka bere jednotlivé fragmenty a pokládá je vedle sebe. Otevírá tak pouze jednu z možností, jak bude finální obraz vypadat. To ostatní můžeme dokončit i my sami.

Možná že krátké seznámení s její prací mi nedovoluje dělat velké závěry, ale přesto cítím, že by Michaela mohla pokračovat spíše ve spojení výtvarných a technických prvků, jako například v animaci, které se už teď částečně věnuje. Tato její pozitivní potřeba zapojovat nová média do procesu výtvarné práce ji částečně chrání od sklonů k dekorativnosti samotné kresby a otevírá jí nové možnosti v jejím hledání. Doufám, že jí to také pomůže pochopit význam své práce v širším sociálním kontextu, a prohloubit tak obsahovou rovinu její tvorby.

Návrh hodnocení: B

Vypracoval(a): Daniel Pitín

Datum: 15. 4. 2010

Podpis:

D. Pitín